

plněno žalobci, že žalovaní zaplatí ze svého onu část dávky z majetku, která připadala na vkladní knížku žalobcovu, jakož i na jejich vůli, by z tohoto slibu žalobce nabyl práva žádati přímo na žalovaných splnění jejich slibu za tím účelem, by mu byla umožněna volná dispozice s vkladní knížkou. Dovolání jest oprávněno, vytýkajíc, že odvolací soud nevyložil správně ustanovení notářského spisu ze dne 3. září 1923. Jeho doslov — jak uznává i rozsudek odvolacího soudu — nevzbuzuje pochybnosti o tom, že smluvní strany měly při něm na zřeteli, by žalovaní zaplatili celou dávku z majetku, jež byla Marii J-ové předepsána, tedy také onu její část, která připadala na vkladní knížku žalobcovu. Že nebyla při tom učiněna zmínka o osobě žalobcově, je lhostejno, ježto třetí osoba ve smyslu § 881 obč. zák. nemusí býti určena individuálně, stačí, je-li určitelná objektivními známkami, a tomu tak bylo, neboť žalobcovo vlastnictví ke vkladní knížce — oběma smluvními stranám známé — bylo takovou objektivní známkou. Žalovaní vzali tedy na sebe povinnost zaplatiti také onu část dávky z majetku, o kterou jde ve sporu, ač jim i druhé smluvní straně musilo býti známo, že podle § 61 čís. 3 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. žalobce osobně ručí za částku dávky, vypadající na hodnotu majetku naň Marii J-ovou převedeného, a že mimo to podle § 62 odst. 4 téhož zákona ručí věcně za tuto dávku neuvolněný vklad u peněžního ústavu. Z toho plyne, že smluvní strany musily si nutně uvědomiti, že řečené ustanovení notářského spisu má smysl a účel, by se žalobci jako osobě třetí dostalo plněním žalovaných majetkového prospěchu v ten způsob, že zaplacením dávky z majetku žalovanými bude zbaven osobního a věcného ručení za zmíněnou část dávky a že mu tím bude umožněno s vkladní knížkou disponovati. Jestliže s tímto vědomím smlouvu uzavřely, plyne z toho, že k témuž účelu směřovala také jejich vůle. Na tom nic nemění okolnost, že ustanovením notářského spisu bylo žalovaným uloženo plnění také ve vlastní prospěch Marie J-ové, neboť to nikterak nevylučuje úmysl smluvních stran, by se kromě ní dostalo zároveň i žalobci výhody právě naznačené. Podle tohoto výkladu, který vyhovuje obyčeji poctivého obchodu (§ 914 obč. zák.), dlužno v odstavci 3 a) notářského spisu ze dne 3. září 1923 spatřovati platnou smlouvu podle § 881 obč. zák. ve prospěch žalobcův, kterážto smlouva dává zároveň žalobci právo žádati přímo na žalovaných, by splnili svou povinnost, kterou na sebe vzali v příčině zaplacení části dávky z majetku na vkladní knížku žalobcovu připadající, a kterážto povinnost má býti realizována onou jejich činností, již se žalobce právem domáhá. Z těchto úvah vyplývá, že jest oprávněna výtku, že odvolací soud, zamítнув žalobu, posoudil věc nesprávně po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), i bylo proto vyhověno dovolání žalobcovu a změnou rozsudku v odpor vzatého byl obnoven rozsudek prvního soudu.

Čís. 7817.

Rozhodčí soud spolku obchodníků s obilím hamburské bursy nebylo lze před nařízením ze dne 27. března 1927 pokládati za rozhodčí soud

rovnající se rozhodčím soudům bursovním podle čl. XIII. uv. zák. k c. ř. s.

Zmocnění k uzavření smlouvy o rozhodčím musí se státi písemně a musí tak býti vykázano již v návrhu na povolení exekuce.

Požadavku písemnosti ohledně smlouvy o rozhodčím jest vyhověno buď tím, že se strany podepsaly na listině obsahující dohodu o rozhodčí smlouvě nebo že aspoň vyměnily listiny shodně znějící, t. j. doslovně stejné, z nichž byla každá podepsána druhou stranou. Nestačí prosté potvrzení závěrečného listu s povšechným poukazem na podmínky, i když podmínkami těmi se rozumělo podrobení se rozhodčímu soudu.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Rv II 863/27.)

Na základě nálezu rozhodčího soudu spolku obchodníků s obilím na Hamburské burse (Schiedsgericht des Vereines der Getreidehändler der Hamburger Börse) ze dne 5. září 1925 byla povolena exekuce ku vydobytí peněžité pohledávky. Proti povolujícímu usnesení podal povinný odpor z důvodů: 1. že není výkazu o doručení obsílky právní pomoci, 2. že není výkazu o doručení nálezu, 3. pro exekuční titul, na jehož základě exekuce byla povolena, není zaručena vzájemnost, poněvadž rozhodčí soud, jenž nález vydal, není ve skutečnosti rozhodčím soudem, na něž by se vztahovala vzájemnost ve smyslu vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n., 4. že rozhodčí soud spolku obchodníků s obilím na Hamburské burse není a nebyl vůbec příslušným pro rozhodování sporu mezi stranami a k vydání rozhodčího nálezu. *Procesní soud* prvního stolu odporu nevyhověl, *odvolací soud* vyhověl, odepřel nálezu vykonatelnost a zrušil exekuci povolenou na jeho základě. *Důvody*: V tomto případě dlužno se zabývatí toliko otázkou, zda rozhodčí soud spolku obchodníků s obilím Hamburské bursy byl příslušným pro rozhodnutí rozepře, z níž vzešel rozhodčí nález. Především dlužno uvést, že podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. není pochybnosti o tom, že vzájemnost s Německou říší jest zaručena též pokud jde o výroky rozhodčích a rozhodčích soudů. Z toho plyne, že nálezu rozhodčího soudu spolku obchodníků s obilím Hamburské bursy nelze v tuzemsku odepíratí vykonatelnost, byly-li kromě jiných náležitostí splněny též podmínky donucovacího předpisu podle § 80 čís. 1 ex. ř. Jest tedy zkoumati, zda rozepře, z níž vzešel rozhodčí nález, podle ustanovení o příslušnosti v tuzemsku platných mohla býti zahájena před rozhodčím soudem spolku obchodníků s obilím Hamburské bursy. Ze spisů rozhodčího soudu spolku obchodníků s obilím Hamburské bursy, z jednacího řádu tohoto rozhodčího soudu a ze stanov spolku obchodníků s obilím Hamburské bursy vyplývá, že v roce 1925, kdy tento rozhodčí soud rozhodoval rozepří, bylo považovati tento rozhodčí soud za obyčejný soud rozhodčí ve smyslu § 577 a násl. c. ř. s. a nikoliv za bursovní soud rozhodčí ve smyslu čl. XIII a XIV uvoz. zák. k c. ř. s., ježto teprve nařízením ze dne 22. března 1927 (čís. 14 ř. zák. něm. z roku 1927) byly schváleny obchodní podmínky Hamburské bursy pro

termínový obchod s obilím. Dlužno tedy zkoumati, zda smlouva o rozhodčím soudu byla ujednána za podmínek § 577 c. ř. s. Nelze pochybovati o tom, že bylo vyhověno požadavku písemnosti (ustanovení §§ 1025—1027 c. ř. něm. a nepřicházejí tu v úvahu), ježto všechny tři dopisy ze 7. července, 8. července a 8. července 1925 dlužno považovati v otázce úmluvy o příslušnosti za jeden celek. Kdyby tedy vyměněné dopisy byly podepsány stranami, nebylo by s hlediska § 80 čís. 1 ex. ř. překážky, by se rozhodčí soud na základě těchto dopisů neprohlásil příslušným. Než, jak zjištěno, byla úmluva o příslušnosti ujednána Arnoštem F-em jako zmocněncem vymáhající strany, který též dopisy ze 7. července a 8. července 1925 podepsal. Proto k založení příslušnosti rozhodčího soudu bylo nezbytně nutno, by rozhodčímu soudu bylo vykázáno nejen písemné ujednání (zmíněné dopisy), nýbrž písemná plná moc, která v tomto případě tvoří nerozdílnou součást smlouvy. Písemná plná moc daná vymáhající stranou Arnoštu F-ovi nebyla však předložena rozhodčímu soudu, jak vysvítá z jeho spisů. Rozhodčí soud odůvodnil svoji příslušnost odvolávaje se na obsah korespondence (dopisů) ze 7. července a 8. července 1925, jak vidno z rozhodčího nálezu. Proto nelze souhlasiti s právním názorem prvního soudu, že v tomto případě byly splněny zákonné předpoklady § 577 c. ř. s. a § 80 čís. 1 ex. ř. nezbytné k odůvodnění příslušnosti rozhodčího soudu. Jest tudíž výtku nesprávného právního posouzení v tomto směru plně odůvodněna. Při tomto stavu věci nebylo nutno řešiti otázku, jaké náležitosti by musela míti písemná plná moc, kterou Arnošt F. podle své svědecké výpovědi měl od vymáhající strany. Hledíc k ustanovení § 1008 obč. zák. nelze arci pochybovati o tom, že by k ujednání dohody o příslušnosti rozhodčího soudu bylo třeba zvláštní plné moci, nedosahovalo-li by zmocnění Arnošta F-a ani rozsahu oprávnění vytčených v čl. 47 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí s názorem odvolacího soudu, že rozhodčí soud spolku obchodníků s obilím hamburské bursy, jehož nález byl připojen k návrhu jako titul exekuční, nebylo v roce 1925, kdy nález ten byl vydán, pokládati za rozhodčí soud rovnající se bursovním soudům rozhodčím podle čl. XIII uvoz. zák. k c. ř. s. Dovoláním nebyla správnost názoru toho vyvrácena. K uznání soudu toho za bursovní soud rozhodčí nestačí potvrzení, že spolek jest oficielním zástupcem obilního obchodu, nýbrž záleželo na vymáhající straně, by prokázala zákonná ustanovení, podle nichž bylo by možno soud ten klásti co do výkonosti jeho nálezů na roveň zdejšími bursovními soudům rozhodčím, pro něž platí zákonná ustanovení čl. XIII. jakož i další předpisy v článku tom uvedené. Pro nálezy uvedeného soudu rozhodčího, aspoň pokud byly vydány před nařízením ze dne 22. března 1927, jež bylo připojeno ke spisům, platí sice také vzájemnost ve smyslu vládní vyhlášky čís. 131/24, ale tím není vyloučeno, by vykonatelnost nálezů těch nebyla posouzena podle §§ 577 a násl. c. ř. s. Nejvyšší soud zastává důsledně právní

názor, že v republice Československé jsou nálezy německých soudů rozhodčích vykonatelné jen tehdy, odpovídají-li náležitostem zdejšího civ. řádu soudního, především, byla-li smlouva o rozhodčí zřízena písemně. Jde tu o rozhodnutí ze dne 3. listopadu 1927, Rv II 628/27, čís. 7471 sb. n. s. Z téhož názoru vycházel již odvolací soud při posouzení této věci, požaduje písemné ujednání, mimo to i písemnou plnou moc. Dovolatelka sama odporuje jen požadavku písemnosti plné moci, nepopírajíc aspoň výslovně nutnost písemnosti smlouvy o rozhodčí. Co se týče plné moci, má i dovolací soud za to, že platí tu požadavek písemnosti (srov. rozh. čís. 1602 sb. n. s. zmíněné i v dovolání). Byla-li smluvní strana zastoupena zmocněncem, a je-li potřebí k platnosti smlouvy o rozhodčí podle § 577 c. ř. s. písemnosti, jest třeba, by také zmocnění nejen stalo se písemně, nýbrž bylo tak vykázáno již v návrhu na povolení exekuce. Nejvyšší soud jde však ještě dále, a nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že dopisy vyměněnými mezi stranami došlo k písemné smlouvě o rozhodčí podle § 577 c. ř. s. Nabídka zástupce vymáhající strany a odpověď povinné strany nejsou ani v celku písemnou smlouvou. Nestačí, že povinná strana stvrdila koupi zboží výslovně za týchž podmínek, jež byly uvedeny v nabídce mimo jiné též označením *Hamburger Schlussbrief* a *Hamburger Schiedsgericht*, ne však v odpovědi. Odvolací soud praví, že jest pokládati tyto dopisy za celek v otázce úmluvy o příslušnosti. Nejde však o příslušnost soudu, nýbrž o platnost smlouvy o rozhodčí, k níž podle § 577 jest třeba písemnosti. Požadavku tomu mohlo býti vyhověno buď tím, že strany podepsaly se na listině obsahující ujednání o smlouvě rozhodčí, nebo že aspoň vyměnily listiny shodně znějící, t. j. doslovně stejné, z nichž každá byla podepsána druhou stranou. Jedině v těchto případech jde o souhlasný písemný projev obou stran, t. j. o viditelný průkaz, že vůle stran jest shodná i v jednotlivostech. Nestačí prosté potvrzení závěrečného listu s povšechným poukazem na podmínky, i když podmínkami těmi rozumělo se podrobení se rozhodčímu soudu. Šlo jen o nepozastavené přijetí závěrečného listu, jak je má na mysli čl. XIV. čís. 3 uvoz. zák. k c. ř. s., což však nepostačí ke smlouvě podle § 577 c. ř. s.

Čís. 7818.

Ochrana nájemců.

§ 8 a násl. zákonů o ochraně nájemců platí i v tom případě, nejde-li přesně o tutéž bytovou jednotku, nanejvýš byla-li od dosavadního bytu oddělena některá jeho součástka.

Bytem »již dříve pronajatým« rozumí se byt, jehož místnosti byly bezprostředně před novým pronájmem již v pronájmu bez ohledu na to, zda snad dřívější nájemní smlouva týkala se více místností.

(Rozh. ze dne 25. února 1928, Rv I 424/27.)

Karel J. měl v domě žalovaných manželů Sch-ových najatý byt o pěti pokojích a o kuchyni, z něhož dne 1. srpna 1914 platil 680 K ročně.